

[Glensgård]

at der ville blive revolution i landet, hvis fremskridtspartiet kom igennem med sin økonomiske politik.

Jeg vil godt sige til regeringen, at vi er da fuldt klare over, at regeringen arbejder med nogle nettoudgifter, hvor vi andre arbejder med nogle bruttoudgifter, men regeringen arbejder med nettodriftsudgifter for staten på ca. 185 mia kr. efter decemberskønnet 1982, og fremskridtspartiet arbejder trods alt med 280 mia kr. i driftsudgifter. Jeg erkender, at det er bruttoudgifter. Jeg vil godt spørge regeringen, om den vil hævde, at med bruttoudgifter af størrelsesordenen 280 mia kr. ville vi få et samfund, hvor der ville blive revolution, at der i et samfund med bruttoudgifter for statens vedkommende på 280 mia kr. ikke ville være plads til at beskytte de svage stillede. Jeg vil godt spørge regeringen, om den er enig med fremskridtspartiet i, at de udgifter, vi lægger op til på socialministeriets område, stort set kan sammelignes med de udgifter, regeringen lægger op til. Det er 50 mia kr., så det er dog en vægtig post. Så kan der være noget fordelingspolitik i det, vi lægger op til, men man kan vel ikke hævde, at man med udgifter på socialministeriet på 50 mia kr. vil havne i et samfund, hvor vi selv skal betale for at ligge på sygehus, hvor vi selv skal betale vores pensioner, hvor der ikke er råd til et træben og et par briller. Regeringen må vel anerkende, at med udgifter af størrelsesordenen 50 mia kr. på socialministeriets område er der penge til de pågældende ting.

Og som jeg sagde i går under debatten om ændringsforslagene: hvis man dog bare ville nå så langt som til at påpege, hvor det er, fremskridtspartiet vil skabe et samfund, som man ikke kan være tjent med at leve i.

Hr. Camre sagde, at de grundlæggende problemer er de internationale konjunkturer. Hr. Camre har glemt, at han er kommet i opposition; han har ikke fået skiftet gramfonpladen ud. Det var også den argumentation, han brugte, dengang socialdemokratiet var regeringsparti. Hr. Camre skyder skylden på de internationale konjunkturer, samtidig med at hr. Camres partifælle hr. Heinesen, da han var finansminister, slog sig for brystet og sagde: vi har skabt 70.000 flere arbejdspladser inden for de sidste to år – så kom der en lang kunstpause, og så sagde finansministeren: heraf 10.000 i den private

sektor. Se, det er nogle af problemerne, og de er ikke internationalt skabt!

Jeg hører ikke til dem, der mener, at socialdemokratiet er styret udefra. Jeg tror, det er udtryk for rendyrket dansk socialdemokratisk tankegang, når man har øget beskæftigelsen i den offentlige sektor og dermed øget omkostningsniveauet for den private sektor. Jeg tror altså, at det er socialdemokratiets egne politiske ideer, der her er kommet til udtryk.

Men jeg vil godt sige, at efter vores opfattelse er det ulykkelige ikke, at socialdemokraterne har den tankegang; det skal de have lov til, det er jo ikke noget, man kan vaccinere imod. Det, der er det ulykkelige, er, at så mange andre partier har fulgt regeringen i den holdning, og vi ved jo også, fra dengang firkløverpartierne sad i opposition, at der stort set ikke var nogen udgiftskrævende forslag forelagt som en del af tillægsbevillingsrammen, som ikke blev godkendt af de daværende oppositionspartier.

Nu er jeg spændt på at se, om den nye regering har bukserne så meget på – ja, jeg tænker på finansministeren, vil jeg gerne sige, jeg kan se, at kulturministeren kigger – at den er klar til at sige: nu står vi fast på, at vi ikke vil forøge de offentlige udgifter i 1983 mere, end vi har budgetteret med.

Jeg er også spændt på at se, om regeringen nu tør stå fast over for krav fra de radikale eller fra socialdemokratiet, hvis man vil ind i forlig med det, og sige: desværre, i indeværende år – altså finansåret 1983 – er det ikke muligt for os at indgå forlig, der betyder udgifter, der ikke er optaget på finansloven, og hvis sådanne forlig skal indgås, skal der under alle omstændigheder anvises kompenserende besparelser.

Hvis det bliver regeringens holdning, vil vi gerne være med til at hjælpe regeringen igennem med en genopretningspolitik, for så har regeringen vist en vilje i den løbende administration. Viljen fra regeringen med den finanslov, der er forelagt, er langtfra stor nok. Vi tror nemlig, at man sagtens kunne, hvis man ville, genskabe et sundt dansk erhvervsliv, hvor konkurrenceevnen var bragt i den situation, at vi havde mindre omkostninger end vore udenlandske konkurrenter. Det kan vi nå ad to veje. Vi kan gøre det ved at sætte omkostningerne ned – og de består stort set af to vigtige faktorer, nemlig renten og skat-